

biblioteca rao

SOTIA , TĂCUTĂ

Traducere din limba engleză
ADRIANA BĂDESCU

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HARRISON, A. S. A.

Soția tăcută / A. S. A. Harrison; trad.: Adriana Bădescu.

București: Editura RAO, 2014

ISBN 978-606-609-748-2

I. Bădescu, Adriana (trad.)

821.111-93-31=135.1

Editura RAO

Str. Bărgăului, nr. 9-11, sector 1, București, ROMÂNIA

www.raobooks.com

www.rao.ro

A. S. A. HARRISON

The Silent Wife

© A. S. A. Harrison, 2013

Această ediție a fost publicată prin înțelegere cu

Penguin Books, membru al Penguin Group (USA) Inc.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce sub orice formă
în întregime sau parțial.

© Editura RAO, 2013

Pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-748-2

Pentru Jonathan

Îi sunt recunoscătoare lui John Massey pentru că m-a însoțit pe tot parcursul; lui Beth Kapusta, prima și cea mai bună cititoare a mea; psihoterapeuților Diane Scally și Elle Roselle, pentru că mi-au împărtășit cunoștințele și experiența lor; lui Margaret Dragu, pentru că mi-a arătat dedesubturile vieții de club; și lui Bruce Bailey pentru că mi-a împrumutat cu generozitate reședințele sale. Pentru căutarea locurilor potrivite, le mulțumesc Lisei Harrison, lui Chelsea Nash-Wolfe, Barb Webb, Steve Reinke și Philip von Zweck. Nimeni nu merită mai multe mulțumiri decât agenții mei, Samantha Haywood și Kimberly Witherspoon. Și William Callahan trebuie amintit. De asemenea, îmi exprim recunoștința față de editorii mei, Tara Singh, Adrienne Kerr și Marion Donaldson, precum și față de redactorul Sheilla Moody. Nu în ultimul rând, îi sunt îndatorată lui Karyn Marcus pentru că ea a schimbat totul.

PARTEA ÎNTÂI
EA ȘI EL

~ 1 ~

EA

Este începutul lui septembrie. Jodi Brett e în bucătărie, pregătind cina. Grație planului deschis al apartamentului, poate vedea bine de-a lungul camerei de zi, până la ferestrele orientate spre răsărit, și dincolo de ele, spre peisajul dominat de lac și de cer, învăluit de lumina înserării într-o nuanță de albastru uniform. O dungă subțire, de un albastru mai închis – orizontul – pare să se afle foarte aproape, la îndemână, gata s-o atingi. Îi place arcul acesta de cerc net trasat și senzația pe care i-o dă, de a fi înconjurată. Sentimentul restrângerii, al închiderii, este cel care o încântă cel mai mult cu privire la viața ei aici, în cuibul de la etajul douăzeci și șapte.

La vârsta de patruzeci și cinci de ani, Jodi se consideră încă o femeie tânără. Nu stă cu privirea ațintită mereu spre viitor, ci trăiește deplin momentul, concentrată asupra existenței de fiecare zi. Presupune, fără a se fi gândit în mod special la asta, că lucrurile vor continua la infinit în felul lor imperfect de a fi, dar acceptabil. Cu alte cuvinte, habar nu are că viața ei a ajuns acum la o culme,

~ 11 ~

că forța ei tinerească – pe care cei douăzeci de ani de căsnicie cu Todd au erodat-o puțin câte puțin – se apropie de stadiul ultim al dezintegrării, că ideile ei despre cine este ea însăși și despre felul în care ar trebui să se comporte sunt mult mai puțin ferme decât își închipuie, dat fiind că doar de câteva luni va fi nevoie pentru a face din ea o ucigașă.

Dacă i-ai spune asta, nu te-ar crede. Crima e un simplu cuvânt în vocabularul ei, un concept lipsit de semnificație, subiectul acelor reportaje de la știri în care sunt implicați oameni pe care ea nu-i cunoaște și nu-i va întâlni niciodată. Violența domestică i se pare mai cu seamă implauzibilă – faptul că frecușurile dintr-o familie ar putea ajunge până la un asemenea nivel. Există motive pentru această incapacitate de a înțelege situația, chiar lăsând la o parte obișnuința ei de autocontrol: nu este o idealistă, crede în existența împreună a binelui și a răului, nu e certăreață și nu se lasă ușor încolțită.

Câinele, un golden retriever cu blana aurie și mătăsoasă, stă la picioarele ei în vreme ce ea taie legumele. Din când în când îi aruncă o feliuță de morcov crud, pe care el o prinde și o ronțăie bucuros. Acest ping-pong cu legumele este un vechi ritual care precedă cina, unul pe care ea și cățelul l-au împărtășit încă de când l-a adus acasă, un ghemotoc de pui care să-i mai îndepărteze lui Todd atenția de la dorința de a avea copii, dorință care l-a podidit aparent pe neașteptate, cam pe când a împlinit patruzeci de ani. Îl botezase Freud, sperând că se va putea amuza pe seama tizului său celebru – misoginul pe care fusese nevoită să-l ia în serios la universitate. Freud trage părături, Freud papă mizerii. Freud aleargă după propria coadă. Câinele e vesel din fire și nu-l deranjează câtuși de puțin să fie subiect de glume.

Tăind legumele și tocând verdețurile, se lasă complet absorbită de ceea ce face. Îi place intensitatea gătitului – disponibilitatea

flăcării aragazului, timerul care numără minutele, rezultatul vizibil pe loc. Este conștientă de tăcerea care domnește dincolo de bucătărie, totul curgând rapid spre momentul în care va auzi cheia în ușa – moment pe care îl anticipează cu plăcere. Încă mai simte că a-i pregăti masa lui Todd este o ocazie deosebită, încă se mai poate mira de întorsătura fericită a destinului care l-a adus în viața ei, o chestiune de noroc absolut, care nu părea prielnică unei relații mai apropiate și cu atât mai mult unui viitor caracterizat de mese apetisante, pregătite cu dragoste.

Se întâmplase într-o dimineață ploioasă de primăvară. Ocupată cu studiile ei de psihologie, cu o slujbă de chelneriță seara, istovită, se muta și era la volanul unei camionete închiriate, în care își încărcase tot ce avea, și se îndrepta spre nord, pe State Street. Pregătindu-se să schimbe banda de pe dreapta pe stânga, poate că se uitase peste umăr. Sau poate nu. Camioneta i se părea greu de condus, n-o simțea, iar partea de sus a geamurilor de la portiere era aburită, așa că la ultimul semafor nu apucase să cotească. Date fiind condițiile, e posibil să fi fost distrasă – o chestiune care mai târziu avea să fie îndelung discutată între ei. Când el îi lovise portiera stângă și-i proiectase camioneta pe contrasens, izbucnise o cacofonie de claxoane și scârțâit de frâne, și înainte să-și poată da seama ce se întâmplă – înainte să realizeze că mașina se oprișe, iar ea nu pășise nimic – el urla la ea prin geamul închis al portierei.

– Muierie idioată! Ce-ți închipui că faci aici? Nu ești în toate mințile? Cine te-a învățat să conduci? Oamenii ca tine n-au ce căuta pe drumurile publice! Ai de gând să ieși din mașină sau vrei să stai acolo ca o imbecilă?

Tirada lui în ploaie nu avea darul de a face o impresie favorabilă, dar e firesc ca un bărbat implicat într-un accident rutier să-și iasă din fire, chiar dacă fusese vina lui, ceea ce nu era cazul

acum, așa că după câteva zile, când o sunase ca s-o invite la masă, ea acceptase cu amabilitate.

O dusesse la Greentown, unde mâncaseră souvlaki cu carne de miel și băuseră retsina rece. Restaurantul era aglomerat, mesele aproape unele de altele și lumina puternică. Se văzuseră nevoiți să strige pentru a se auzi în hărmălaia din jur și începuseră să râdă de încercările lor ratate de a se face înțeleși. Conversația, atâta cât fusese posibilă, se rezumase la fraze scurte, ca „Mâncarea e bună... Îmi place aici... Geamurile mele erau aburite... Dacă nu s-ar fi întâmplat, nu te-aș fi întâlnit“.

Ea nu ieșise până atunci la prea multe întâlniri adevărate. Bărbații pe care îi cunoștea de la universitate o scoteau la o pizza cu bere, după care își numărau banii. O așteptau la restaurant nebarbieriiți, neîngrijiți, în hainele în care fuseseră la cursuri. Todd îmbrăcase o cămașă curată și venise s-o ia de acasă, mergând apoi împreună la restaurant, iar acum era curtenitor, îi reumplea paharul și o întreba dacă se simte bine. Așezată în fața lui, era mulțumită de ceea ce vedea – felul în care el se simțea firesc, în largul lui, și aerul că avea totul sub control. Îi plăcuse maniera lui relaxată de a-și șterge cuțitul pe felia de pâine și faptul că întinsese cardul de credit fără să se uite la nota de plată.

După aceea urcaseră din nou în camioneta lui și el condusesse până la clădirea în care locuia, un conac din secolul al XIX-lea pe care îl renova, retransformându-l din pensiune în locuință unifamilială. O ținuse ușor de cot în vreme ce străbăteau alea crăpată.

– Ai grijă. Uită-te unde pui piciorul.

Era o construcție neogotică din cărămidă, care stătea să cadă, cu tencuială cojită și ferestre înguste, cu frontoane ascuțite care păreau s-o înalțe amenințător – o aberație vulgară pe o stradă mărginită de clădiri cubice, pe deplin restaurate. În locul vestibulului de la intrare se afla o scară, iar pe podeaua din hol zăcea, pe o

parte, un candelabru masiv. Încăperea din față, un spațiu boltit cu plafonul mult prea de înalt, era plină de grămezi de moloz și fire atârânănd.

– Aici a fost un perete, îi spusese el, arătându-i cu mâna. Îi poți vedea urma pe podea.

Ea privise spre scândurile lipsă din podea.

– Când au transformat casa în pensiune, au construit numeroase ziduri despărțitoare. Acum clădirea respectă din nou planul inițial. Poți să-ți dai seama cum va arăta în final.

Ei nu i se păruse deloc ușor să-și imagineze un eventual rezultat final. Nu ajuta nici faptul că nu exista curent electric, singura sursă de lumină fiind strălucirea palidă a becurilor din stradă. El aprinsese o lumânare, turnase ceara topită într-o farfurioară și o fixase în poziție verticală. Era dornic să-i arate totul și, ținând lumânarea în mână, străbătuseră încăperile goale – viitoarea bucătărie, vechiul salon, spațiile auxiliare definite de pereți dezgoliți până la zidărie. La etaj, structura anterioară de pensiune era mai vizibilă, cu ușile prinse în ivăre și pereții zugrăviți în culori implauzibile. Izul de vechi și umed era mai puternic aici, iar atmosfera avea ceva straniu, cu lemnul scârțâind sub picioare și flacăra tremurândă a lumânării proiectându-le pe pereți și pe tavan umbrele spectrale.

– Nu e o restaurare, spusese el. Totul va fi refăcut și modernizat. Podele de stejar, uși din lemn masiv, ferestre cu dublu strat... Va fi ceea ce își dorește toată lumea, o casă veche cu personalitate, însă una cât se poate de solidă și de modernă.

Se ocupa singur de lucrări, îi explicase apoi, învățând totul din mers. Prefera să facă asta, în loc de studii universitare, împrumutate bani, trăia din credite și din optimism. Ea își dăduse seama cât de strâmtorat era când văzuse sacul de dormit rulat într-unul dintre dormitoare, iar în baie, aparatul de ras și un borcan cu spumă.

– Deci, ce părere ai? o întrebare el când coborâseră din nou la parter.

– Aș vrea s-o văd când va fi gata.

El izbucnise în râs.

– Crezi că m-am ambalat prea mult.

– E un proiect ambițios.

– O să fii impresionată.

Când îl aude în sfârșit intrând, lacul și cerul se confundă deja cu întunericul catifelat din jur. Ea stinge lampa din plafon, lăsând aplicile să orchestreze o lumină difuză, își scoate șorțul și își umezește cu salivă degetele cu care își netezește părul la tâmples – un gest care nu-i altceva decât pură anticipare, în vreme ce-i ascultă mișcărilor în hol. El zăbovește o clipă lângă câine, își pune sacoul în cuier și își golește buzunarele în bolul din bronz de pe măsuță. Liniște apoi, cât el sortează corespondența. Ea așază păstrăvul afumat pe o farfurie, punând alături câțiva biscuiți.

El e un tip masiv, cu părul de culoarea nisipului, ochi cenușii ca ardezia și o vitalitate explozivă. Când Todd Gilbert intră într-o încăpere, ceilalți se ridică în picioare. Asta ar răspunde ea dacă ar întreba-o cineva ce-i place mai mult la el. Și că știe s-o facă să râdă atunci când vrea și că, spre deosebire de mulți alți bărbați pe care-i cunoaște, are atenție distributivă, așa că poate, în timp ce vorbește la mobil, să-i desfacă închizătoarea lăntișorului de la gât sau să-i arate cum se folosește un tirbușon profesional.

El îi atinge fruntea cu buzele, pășește pe lângă ea și întinde mâna în dulap, după paharele de cocktail.

– Arată bine. Ce e? întreabă apoi, referindu-se la carnea în aluat auriu, scoasă din cuptor și aflată încă în tigaie.

– Vită Wellington. Am mai mâncat și altă dată, îți amintești? Ți-a plăcut.

El e cel care pregătește paharele de martini. În vreme ce prepară marinata pentru legume, ea aude clinchetul cuburilor de gheață și simte aroma lămâii tăiate. El îi stă în cale, dărâmă lucrurile, se lovește de ea, însă îi place să-l știe aproape, trupul lui masiv o reconfortează. Adulmecă mirosul lui după o zi de lucru, gravitează spre căldura lui corporală. E un bărbat cu atingerea întotdeauna caldă – un lucru cu o semnificație animalică pentru cineva aproape în permanență rece.

După ce i-a pus paharul pe blatul din bucătărie, și-l ia pe al lui, plus farfuria cu păstrăvul, în camera de zi, unde își ridică picioarele comod și deschide ziarul pe care ea i l-a lăsat pe măsuța de cafea, frumos reîmpăturit. Ea pune la abur fasolea franțuzească și morcovii, separat, și ia o înghițitură din băutura, încântată de felul în care votca îi înfierbântă imediat sângele și îi coboară în mâini și în picioare. De pe canapea, el comentează știrile zilei: apropiatele Jocuri Olimpice, o analiză a ratei dobânzilor, previziuni meteo ce anunță ploaie. După ce mănâncă aproape tot păstrăvul și ia ultima înghițitură de martini, se ridică și deschide o sticlă de vin, în timp ce ea taie vita în felii groase. Își iau farfuriile la masă, de unde amândoi pot vedea cerul strălucitor.

– Ce-ai făcut astăzi? o întreabă el, înfigând furculița într-o bucată de carne.

– Am văzut-o pe Bergman.

– Bergman. Și ce-a avut de zis?

Mănâncă vita concentrat și vorbește fără a ridica privirea din farfurie.

– Mi-a amintit că sunt trei ani de când a făcut reclama la budincă. Cred că avea de gând să dea o parte din vină pe mine.

El îi cunoaște clienții după numele de cod pe care le folosește ea. Cum ei vin și pleacă în timp ce el e la muncă, nu-l știe personal pe niciunul dintre ei, însă ea îl ține mereu la curent, așa că, într-un

fel, îi cunoaște bine pe toți. Ea nu vede nimic rău în asta, atât timp cât numele lor reale rămân secrete. Bergman e codul pentru actrița șomeră al cărei ultim rol – celebra reclamă la budincă – e o amintire îndepărtată.

– Deci, acum e vina ta, replică el.

– Înțelege că disperarea ei e ceea ce îi îndepărtează pe ceilalți și vrea să știe de ce n-am ajutat-o în privința asta. La naiba! Săptămâni întregi altceva n-am făcut!

– Nu știi cum de accepți așa ceva.

– Dacă ai vedea-o, ai înțelege. E vivace, o adevărată luptătoare. N-o să renunțe niciodată, și până la urmă ceva se va schimba.

– Eu n-aș avea atâta răbdare.

– Ai avea, dacă ai ține la ei. Știi, clienții mei îmi sunt ca niște copii.

O umbră se așterne pe chipul lui, iar ea își dă seama că ideea surrogatelor de copii i-a amintit de copiii reali, pe care nu-i are. Revenind la Bergman, continuă:

– Dar îmi fac griji pentru ea. E unul dintre cazurile acelea în care nu are încredere în sine dacă n-o angajează nimeni și nimeni n-o angajează fiindcă nu are încredere în sine, iar chestia e că nu știu dacă îi sunt cu adevărat de ajutor. Uneori mă gândesc că ar trebui să mă concediez singură, să nu-i mai fiu terapeut.

– Și de ce n-o faci? Dacă tot n-ajungi nicăieri.

– Ei, undeva ajungem. Așa cum ți-am spus, cel puțin și-a dat seama că ea e responsabilă pentru ceea ce i se întâmplă.

– Îmi place friptura asta, o întrerupe el. Cum ai pus carnea în aluat?

Așa cum pui o corăbioară în sticlă, i-ar răspunde, dar știe că el nu glumește. Pentru un tip care construiește ziduri și sapă fundații, e surprinzător de inept în privința gătitului.

– E înfășurată, îi explică ea. Gândește-te la izolația unei conducte.

Dar el privește în gol și nu pare să-i fi auzit răspunsul.

Întotdeauna a avut asemenea momente de pierdere, dar în ultimul timp par să fie mai dese. Aici într-o clipă, departe în clipa următoare, purtat de apele gândului, ale supozițiilor, ale îngrijorării, cine știe?! Poate că numără în tăcere înapoi de la o sută sau recită în minte numele președinților americani. Cel puțin n-o mai supără dispoziția lui. De la o vreme e evident mai binedispus, mai el însuși, așa că ea a început să creadă că depresia lui e deja de domeniul trecutului. La un moment dat se temuse că s-ar putea permanentiza. Dura de prea mult timp și nici măcar Freud nu-l mai putea scoate din ea. Freud, cățelușul, cu năzbâtiile lui caraghioase, era la fel de amuzant ca un bufon la curtea unui rege.

La petreceri cel puțin, întotdeauna reușise să se prefacă – să toarne mereu în pahare, să mențină antrenul, să-i facă pe ceilalți să se simtă în largul lor. Femeile reacționează bine în fața lui, fiindcă e candid și generos. „Rosalie, iar ai băut din izvorul tinereții.“ „Deirdre, arăți numai bine pentru masă.“ Dar știe să se poarte și cu bărbații, lăsându-i să vorbească nestingheriți despre ei înșiși, și stârnește râsete cu imitațiile lui: indianul adept al naturismului („Ești prea tensionat... trebuie s-o iei încetișor, încetișor“) sau mecanicul jamaican („Mașinii îi trebe trei cauciuce noi... scoate banu, omule“).

Acum e categoric mai bine, mai energic, gata să râdă chiar și când sunt singuri, mai relaxat și mai liniștit, mai puțin îngrijorat, așa cum era la început – deși s-au dus zilele în care obișnuiau să zăbovească goi în pat citind ziarul, uitându-se la meciuri și împărțind un bol cu floricele de porumb, cu cutia de lapte în echilibru precar pe capătul patului și cu zahărul scuturându-se din punga cu dulciuri pe așternuturi. Pe atunci se bucurau de libertatea

pe care le-o dădea faptul că abia dacă se cunoșteau; aveau la îndemână un viitor relaxat, cu toate ușile încă deschise și cu toate făgăduințele sale încă pe deplin disponibile.

– Dau un ban pentru gândurile tale, spune ea.

Pleoapele lui tremură, iar el zâmbește.

– Mâncarea e delicioasă, răspunde și se întinde după sticla pe jumătate goală, reumplând ambele pahare. Cum ți se pare vinul ăsta?

Îi place să vorbească despre vin. Uneori, băutura de la masă poate constitui subiectul unei întregi conversații. Dar acum, în loc să aștepte replica ei, își trage o palmă peste frunte și exclamă:

– Am tot vrut să-ți spun. În weekend se organizează o excursie la pescuit. Unii dintre băieți merg.

– O excursie la pescuit...

El a terminat cele două felii de vită și acum șterge sosul din farfurie cu o bucată de pâine.

– Se pleacă vineri, după lucru. Întoarcerea e duminică.

Todd nu merge în excursii de pescuit și, din câte știe ea, nici vreunul dintre băieți. Dar înțelege imediat – și nu e niciun dubiu în mintea ei – că el folosește expresia ca pe un eufemism.

– Te duci și tu? îl întreabă.

– Mă mai gândesc.

Ea încă n-a terminat din farfurie și încearcă să se grăbească acum. Felul în care mănâncă uneori, luând îmbucături foarte mici și ținându-le în gură, îi pune lui răbdarea la încercare, și ea știe asta. Înghite pe jumătate nemestecat și dumaticatul i se oprește în gât, făcând-o să se înece. Amabil, el se ridică și o bate pe spate, iar ea tușește și scuipă. În cele din urmă, bucata de carne problematică îi țâșnește în palmă. Fără să se uite la ea, o pune pe marginea farfuriei.

– Să-mi spui ce hotărăști, îi zice apoi, ștergându-și ochii cu șervetul din poală. Dacă te duci, poate dau covoarele la curățat. Și fac niște marmeladă.

N-are de gând să facă nici una, nici alta, dar trebuie să spună ceva. Întotdeauna a considerat un avantaj faptul că n-o minte – că nu-și împănează poveștile despre sine cu acel gen de detalii care le-ar transforma în minciuni. Problema actuală nu are nimic de-a face cu perifrizele lui. Problema e că el nu pleacă în weekend, că niciodată până acum n-a mai plecat undeva în weekend.

– Hei! exclamă el, ți-am luat un cadou.

Iese din cameră și revine cu un pachet – unul plat, cam cât o carte, învelit în hârtie maro și legat cu bandă adezivă. Îl pune pe masă, lângă farfuria ei, și se așază pe scaun. Deseori îi face cadouri, iar ei îi place asta, dar nu și atunci când darurile au rolul de a o împăca.

– Cu ce ocazie? întrebă.

– Cu niciuna.

El zâmbește, dar atmosfera e încărcată. Obiectele ar fi trebuit să zboare aruncate dintr-un capăt în altul al încăperii; ar fi trebuit să se lase cu capete sparte. Ea ia pachetul și constată că nu cântărește aproape nimic. Banda adezivă se îndepărtează ușor, iar dintre două foi de carton protector iese la lumină o pictură splendidă, un tablou Rajput, un original. Scena, în nuanțe de albastru și verde, înfățișează o femeie în rochie lungă, într-o grădină împrejmuată. Având în jur păuni și o gazelă, și împodobită cu bijuterii din aur, este în mod clar lipsită de orice griji sau preocupări lumești. Ramuri înfrunzite se arcuiesc protector deasupra ei, iar iarba îi formează un covor verde sub picioare. Studiază scena împreună și o comentează – mâinile decorate cu henna ale femeii, coșul ei alb, silueta ei delicată întrezărită prin țesătura rochiei. În vreme ce analizează detaliile și petele de

culoare, viața lor revine pe nesimțite la normal. A avut dreptate când i-a cumpărat pictura. Are instincte bune.

S-a făcut aproape ora de culcare când ea strânge masa și începe să spele vasele. El se oferă în treacăt s-o ajute, dar amândoi știu că e cel mai bine să lase gospodăria în seama ei și să iasă la o plimbare cu câinele. Nu că ea ar fi exagerat de exigentă. Nu are standarde nerezonabile, dar dacă speli o tîgaie de friptură, e de preferat să nu mai fie unsoasă când termini și nici nu e cazul să ștergi grăsimea cu prosopul de vase, pe care o să-l folosești pe urmă la pahare. E o chestiune de bun-simț. El nu e neglijent când vine vorba de construcții. Dacă ar monta un raft, nu l-ar fixa înclinat, ca obiectele așezate pe el să cadă și să se spargă. Ar fi atent și ar face treaba cum trebuie și nimeni care l-ar vedea nu ar zice că e un perfecționist și nu l-ar acuza că face fasoane. Pe urmă, ea nu e genul care să se plîngă. E un lucru cunoscut că, în anumite contexte, cele mai mari atuuri ale cuiva pot deveni defecte catastrofale. Lipsa lui de răbdare în privința activităților gospodărești provine din faptul că energia lui năvalnică depășește în amploare ceea ce are de făcut. Poți să-ți dai seama de asta văzând cum persoana lui umple efectiv încăperea, înalt și masiv în spațiul restrâns, cu glasul sonor, cu gesturile largi. E un om care-și are locul afară sau pe un șantier de construcții, unde magnitudinea lui e relevantă. Acasă, cel mai bine e când doarme alături de ea, cu trupul în repaus și energia latentă, într-un soi de absență reconfortantă.

Ea trece dintr-o încăpere încântătoare în alta, trăgând perdele, umflând perne, îndreptând tablouri, culegând câte o scamă de pe covor și creând astfel scena în care vrea să se trezească a doua zi dimineața. În dormitor, dă la o parte cuvertura și așază pe pat o pijama pentru el și o cămașă de noapte pentru ea, netezind materialul și îndoind mânecile, ca să nu mai lase impresia unor

trupuri nelocuite. Chiar și așa, ceva la ele o descumpănește – cusăturile albe pe pijamaua închisă la culoare, șnururile de mătase ale cămășii. Iese din cameră și pășește pe balcon. Bate un vânt aspru și, în noaptea fără lună, în jur nu e decât beznă fără sfârșit. Se apleacă în întuneric, lăsându-se pradă unui sentiment de izolare, pe care-i plăcea că-l poate controla = prelungindu-l până când își pierde farmecul și intrând apoi în casă. E recunoscătoare pentru stabilitatea și certitudinea vieții ei, a ajuns să prețuiască libertățile de fiecare zi, absența complicațiilor și a cerințelor. Amânând căsătoria și copiii, a păstrat o pagină mereu goală și și-a oferit conștiința unui spațiu suficient. Nu are regrete. Instinctele ei maternelle își găsesc un debușeu în clienții pe care-i are și, din toate punctele de vedere, e cât se poate de măritată. Prietenii ei o știu, firește, ca Jodi Brett, dar pentru cei mai mulți oameni e doamna Gilbert. Îi place numele și titlul; îi conferă un fel de pedigree și funcționează ca un substitut universal valabil, eliminând necesitatea de a-i corecta pe ceilalți sau de a le da explicații și scutind-o de termeni incomozi ca „partener de viață“ sau „perechea mea“.

Dimineața, după ce el pleacă la serviciu, ea se ridică din pat, se îmbracă și scoate câinele la o plimbare pe malul apei, până la Navy Pier. Soarele scânteiază în pâcla lăptoasă, aruncând asupra lacului o lucire argintie. Briza care suflă pe țărni și înțepătoare, grea de mirosurile specific marine de ulei de motor, pește și lemn putred. La ora asta din zi, digul e aidoma unui uriaș adormit, cu inima bătăndu-i lent și răsuflarea domoală. Numai localnicii sunt prin zonă – unii fac jogging, alții își plimbă câinii – și privesc bărcile care se leagănă în parâme, apa clipocind, aerul părăsit al caruselului și al roții din parcul de distracții, pescărușii plonjând în căutarea mesei de dimineață. Când se întoarce și pornește înapoi, spre oraș, în zare, clădirile se profilează de-a lungul țărmului, scăldate spectaculos de

lumina soarelui la răsărit. Venise la Chicago în studenție, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, și se simțise imediat ca acasă. Trăiește aici nu doar fizic, ci și temperamental. După privațiunile specifice unui oraș mic, fusese încântată de clădirile înalte, de mulțimea locuitorilor, de diversitatea abundentă și chiar de vremea capricioasă. Aici se maturizase, aici își cizelase identitatea, aici învățase să prospere ca adult și ca profesionist deopotrivă.

Își începuse activitatea în primăvara în care terminase facultatea. Pe atunci locuia deja împreună cu Todd într-un minuscul apartament cu un singur dormitor în Lincoln Park. Primii clienți îi fuseseră trimiși de relațiile ei de la universitate și se obișnuise să-i primească în camera de zi în timp ce Todd era la lucru. Cum decisese demult, încă din școală, că va avea o abordare eclectică – apelând la toate acele elemente din repertoriul ei care păreau relevante în cazul respectiv – practica ascultarea activă, aplica tehnica Gestalt la interpretarea viselor și combătea în mod deschis atitudinile și comportamentele negative. Își sfătuia clienții să pretindă mai mult de la ei înșiși și să se implice în asigurarea propriei lor stări de bine, iar ea le oferea încurajări și un feedback pozitiv. În primul an de practică învățase să fie răbdătoare și să le permită celorlalți să avanseze în ritmul lor propriu. Principalul ei atu era firea prietenoasă – își îndrăgea clienții și le acorda prezența de nevinovăție, lucru care îi ajuta să se relaxeze. Ei o recomandau altora și astfel portofoliul ei crescuse.

Timp de aproape un an se descurcase bine, intrându-și în ritm, rafinându-și abilitățile și consolidându-și încrederea în sine. Iar apoi, într-o zi, unul dintre clienții ei – Sebastian, un adolescent de cincisprezece ani diagnosticat ca bipolar, un băiat cuminte, cu rezultate bune la școală și care *părea* cât se poate de bine, brunet cu ochii negri, curios, căruia îi plăcea să pună întrebări retorice (De ce

există ceva în loc de nimic? Cum putem ști ceva cu certitudine?) – fusese găsit mort pe trotuarul de sub balconul apartamentului său de la etajul zece, unde locuia împreună cu părinții. Când Sebastian nu venise la obișnuita ședință programată, ea telefonase acasă la el și aflase vestea de la mama lui. Băiatul era deja mort de cinci zile.

Mama lui fusese suficient de amabilă, încât să-i spună că nu era cazul să se învinovățească pentru această nereușită, dar Sebastian se aruncase în gol exact în ziua în care avuseseră ei ultima ședință de terapie. Îl văzuse dimineață, iar el își luase viața la nici douăsprezece ore mai târziu. Despre ce vorbiseră oare? Despre o problemă minoră cu ochii: băiatul zărea diverse lucruri cu vederea periferică, lucruri care îi apăreau pentru o clipă fără să fi fost cu adevărat acolo.

Atunci se înscriesese ea la cursuri suplimentare la Școala Adler și tot atunci începuse să-și selecteze clienții.

Străbate acum Parcul Gateway, stă puțin de vorbă cu un vecin și se oprește la Caffé Rom pentru un latte la pachet. În timp ce-și mănâncă oul fiert moale și pâinea prăjită cu unt, citește ziarul. După micul dejun spală vasele și scoate fișa primului client – nume de cod judecătorul, un avocat homosexual cu soție și copii. Judecătorul are în comun anumite trăsături cu ceilalți clienți ai ei. A ajuns la un punct mort în viață și crede, sau speră, că psihoterapia îl va ajuta. S-a angajat față de sine însuși să depășească situația problematică. Și nu-i pune ei direct mai mult decât poate duce. Acest din urmă punct l-a determinat ea printr-un proces de selecție. Persoanele cu comportamente autodestructive sunt direcționate spre alți profesioniști. Nu acceptă dependenți, de pildă, dependenți de droguri, de alcool sau de jocurile de noroc, și îi respinge pe toți cei cu tulburări alimentare, pe cei diagnosticați cu schizofrenie sau tulburare bipolară, pe cei care

suferă de depresie cronică și care au avut gânduri suicidare sau au încercat să se sinucidă. Oamenii de felul ăsta ar trebui să fie sub tratament medicamentos sau la dezintoxicare.

Programul ei de lucru îi permite să primească doar doi clienți pe zi, înainte de prânz. Cei pe care îi acceptă după procesul de selecție sunt în general persoane blocate, confuze sau nesigure pe sine, genul de oameni cărora le este greu să-și dea seama ce vor și să ia decizii pe baza a ceea ce se așteaptă din partea lor sau a ceea ce cred ei că se așteaptă din partea lor. Sunt duri cu ei înșiși – fiindcă au internalizat criticile unor părinți insensibili – și în același timp se comportă iresponsabil sau inadecvat. În ansamblu, nu-și pot ordona prioritățile corect, nu reușesc să-și stabilească granițe personale, își neglijează propriile interese și se percep ca victime.

În dormitorul pentru oaspeți, care îi servește drept cabinet de consultații, încape un birou, un dulap și două fotolii așezate față în față pe un covor țesut, de doi metri pe trei. Între fotolii se află o măsuță joasă pe care sunt aranjate mapa și pixurile ei, o cutie cu batiste de hârtie, o sticlă cu apă și două pahare. Judecătorul e îmbrăcat ca de obicei, cu un costum închis la culoare, pantofi negri și șosete cu romburi în nuanțe aprinse, care se văd când omul se așază și-și încrucișează picioarele. Are treizeci și opt de ani, ochi și buze senzuale și fața prelungă. Așezându-se vizavi de el, îl întreabă cum s-a mai descurcat de când s-au văzut ultima dată, cu o săptămână în urmă. El îi vorbește despre vizita lui la un bar homo și despre ce s-a întâmplat pe aleea din spatele localului. Intră în detalii, sperând poate s-o șocheze, dar sexul de comun acord acceptat între doi adulți nu e șocant pentru ea și, oricum, nu e prima dată când el îi încearcă răbdarea cu așa ceva. Vorbește repede, schimbând subiectul pe neașteptate, reluându-l apoi și făcând tot posibilul s-o implice.